

56. *f* MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL
HENRYKA WIENIAWSKIEGO
W SZCZAWNIE-ZDROJU

Muzyka rodziny Wieniawskich

Dyrektor artystyczny Festiwalu
Maciej KIERES

Dyrektor Teatru Zdrojowego
Mirosław KOWALIK

Dyrektor Ośrodka Kultury i Sztuki we Wrocławiu
Igor WÓJCIK

Patronat honorowy nad festiwalem objęli:

Wiceminister Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu

Posel na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Marszałek Województwa Dolnośląskiego

Wicemarszałek Województwa Dolnośląskiego

Burmistrz Szczawna-Zdroju

Wanda **ZWINOGRODZKA**

Michał **DWORCZYK**

Aleksander **SZWED**

Cezary **PRZYBYLSKI**

Grzegorz **MACKO**

Marek **FEDORUK**

Szczawno-Zdrój, 14 sierpnia, 9–12 września 2021

ORGANIZATORZY

Uzdrowskova Gmina Miejska
Szczawno-Zdrój

OŚRODEK KULTURY I SZTUKI
WE WROCŁAWIU

INSTYTUCJA KULTURY SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Ministerstwo
Kultury
Dziedzictwa
Narodowego
i Sportu.

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Dofinansowano
z Budżetu
Województwa
Dolnośląskiego

URZĄD MARSZAŃKOWSKI WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

**DOLNY
ŚLĄSK**

www.umwd.pl

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca.

MECENAT

**POLSKA
FUNDACJA
NARODOWA**

PROJEKT DOFINANSOWANY ZE ŚRODKÓW
POLSKIEJ FUNDACJI NARODOWEJ

FUNDACJA
KGHM
POLSKA MIEDŹ

VICTORIA

Wałbrzyskie Zakłady Koksownicze „Victoria” S.A.

WAŁBRZYSKA SPECJALNA
STREFA EKONOMICZNA

fundacja arp

PROJEKT DOFINANSOWANY
ZE ŚRODKÓW FUNDACJI ARP

PARTNERZY

UZDROWSKO
Szczawno - Jedlina S.A.

HOTEL *
CAMELOT**

PATRONI MEDIALNI

HISTORIA SZCZAWNA-ZDROJU

Szczawno-Zdrój to mająca 800 lat miejscowość uzdrowiskowa w województwie dolnośląskim, powiecie wałbrzyskim, położona w Górach Wałbrzyskich w malowniczej dolinie potoku Szczawnik. Miasto zajmuje powierzchnię 14,75 km², posiada ok. 6 tysięcy mieszkańców. Po raz pierwszy nazwa Salzborn (dziś: Szczawno-Zdrój) została wymieniona w *Księdze henrykowskiej*. Według cytowanego tam przez kronikarza dokumentu sporządzonego w roku 1221, Henryk Brodaty pozwolił lokować wieś Budzów koło Ząbkowic na takich samych prawach: „jake przysługują wsiom uprzywilejowanym koło Salzborn”, co świadczy o tym, że Szczawno było wówczas już znane, stare i ważne, skoro stanowiło geograficzny punkt odniesienia. Pochodzenie nazwy miejscowości nie jest jednoznacznie udokumentowane, w średniowiecznych dokumentach spotyka się też różną pisownię tej nazwy m.in. Salicowo, Salczburn, Zalczbourn, Salczborn Superiori. W wiekach średnich właścicielami miejscowości, która należała do dóbr piastowskiego zamku Książ, byli panujący na tym terenie książęta polscy. Później Szczawno-Zdrój wraz z Księciem, jako dobrem zastawnym, posiadali starostowie czescy. W roku 1509 Szczawno-Zdrój przeszło w ręce niemieckiego rodu von Hochberg. Kurort został sprzedany berlińskiej spółce budowlanej w 1931 roku, a od 1934 było pruskim uzdrowiskiem państwowym.

Mieszkańcy osady trudnili się na przestrzeni wieków rolnictwem i tkactwem. Szczawno to typowa średniowieczna wieś łańcuchowa, leśno-łanowa, w której pierwsi słowiańscy osadnicy ulokowali się przypuszczalnie już w XII wieku. Przekazy historyczne i prace archeologiczne dowodzą, że mieszkańcy osady już wówczas korzystali ze źródeł wody mineralnej i znali jej lecznicze właściwości, jednak pierwszej naukowej analizy miejscowej wody leczniczej Mieszko dokonał nadworny lekarz Schaffgotschów i Hochbergów Caspar Schwenckfeld (1563–1609), jeleniogórski lekarz, botanik, filozof zwany Śląskim Pliniuszem. Uczony przebywał pod koniec XVI wieku jako gość i lekarz cierpiącego na reumatyzm pana na Książu - Conrada Hochberga. Będąc w tej części Śląska Schwenckfeld badał także miejscową przyrodę. Swoją pracę *Stirpium et fossilium Silesiae Catalogus (Katalog roślin i kopalin Śląska)* bazującą na długoletnim penetrowaniu rozległych terenów Śląska opublikował w lipskiej oficynie wydawniczej w roku 1601. Sporządził przy tym pierwszy opis składu chemicznego i działania na organizm ludzki szczawieńskiej wody, która, zyskując przez publikację rozgłos, od tego czasu oficjalnie przepisywana była chorym przez lekarzy. Dodać można, że dzieło, w którym uczony

Wieża Anny, fot. Iwona Czech, 2014

zawarł opis wody Mieszko, autor zadedykował Conradowi Hochbergowi. Rok 1815 uznaje się za narodziny uzdrowiska w Szczawnie-Zdroju. Wówczas Hans Heinrich VI von Hochberg, właściciel Książa, a także źródeł i znacznej ilości budynków w Szczawnie-Zdroju, powierzył funkcję lekarza zdrojowego Samuelowi Augustowi Zemplinowi (1784–1867), który przyczynił się w znacznym stopniu do rozpowszechnienia sławy rodzącego się kurortu. Ten przedsiębiorczy, młody (31 lat) lekarz poświęcił całą swoją energię i wiedzę na stworzenie kurortu, który w krótkim czasie zaczął konkurować z uzdrowiskami o europejskiej renomie, a stworzył go z nieznanego powszechnie skromnej śląskiej osady. Od tego czasu Szczawnie zyskiwało na

popularności i rozwijało się dynamicznie z dekady na dekadę. W wieku XIX i na początku XX powstawały tutaj oryginalne budowle, ciekawe rozwiązania architektoniczne obiektów uzdrowiskowych, pensjonaty, hotele, piękne założenia parkowe. Jednym z najstarszych dziś obiektów w mieście jest Wieża Anny wybudowana w 1818 roku. Jej nazwa nadana została dla upamiętnienia Anny Emilii von Anhalt-Köthen-Pleß, żony Hansa Heinricha VI Hochberga, ówczesnego właściciela uzdrowiska. Z Wieży Anny rozbrzmiewa dwukrotnie w ciągu dnia, o godzinie 12.00 i 20.00, jeden z utworów Henryka Wieniawskiego – *Pieśń polska (Chanson polonaise)* – na pamiątkę dwukrotnego pobytu wirtuoza w Szczawnie-Zdroju w 1855 i 1857 roku. Z roku 1818 pochodzi też sanatorium Korona Piastowska (miejsce urodzenia noblisty Gerharta Hauptmanna), rok starsza jest kaplica cmentarna wybudowana na wzgórzu Antoniego (1817). Najbardziej okazałym i reprezentacyjnym obiektem w Szczawnie-Zdroju jest Dom Zdrojowy im. Józefa Górskiego (dawniej: Grand Hotel, Śląski Dwór) wybudowany w roku 1910 jako ekskluzywny hotel. Nad wyposażeniem jego wnętrzu czuwała Maria Teresa Oliwia Hochberg von Pless (Daisy), żona księcia Hansa Heinricha XV Hochberga von Pless, pana na zamku Książ i fundatora obiektu. W Grand Hotelu zatrzymali się m.in. cesarz Niemiec Wilhelm II, król Grecji Konstantyn I i Winston Churchill. Dziś Dom Zdrojowy służy jako sanatorium, a w jego reprezentacyjnych pomieszczeniach odbywają się, jak dawniej, imprezy kulturalne. W latach międzywojennych bliźniaczy Grand Hotel, wzorowany na szczawieńskim, powstał w Sopocie.

Warto tutaj wspomnieć kim była osoba, której imię nosi Dom Zdrojowy. Upamiętnia ona postać doktora Józefa Górskiego (1865–1943), wielkopolanina, który przez ponad dwie dekady (od roku 1908) pełnił w Szczawnie-Zdroju funkcję książęcego lekarza zdrojowego. Był pierwszym polskim lekarzem w pruskim uzdrowisku, który opiekował się kuracjuszami z Polski. W roku 1910 opublikował książkę pt. *Salzbrunn i jego środki lecznicze*, w której oprócz walorów wód mineralnych autor pisze o tutejszym klimacie i geologii okolicznych gór.

Uzdrowisko było bardzo popularne wśród Polaków, zwłaszcza w pierwszej połowie XIX wieku. Przebywali tu artyści, pisarze, działacze niepodległościowi, uczeni, m.in. Benedykt Józef Łączyński (generał wojsk polskich, 1820), Zygmunt Krasiński (poeta, 1838), Edward Dembowski (działacz niepodległościowy, filozof, publicysta, 1843) Hipolit Cegielski (przemysłowiec, działacz społeczny, filolog, 1844), Józef Korzeniowski (poeta, powieściopisarz, 1855), Narcyza Żmichowska (powieściopisarka i poetka, 1859), Ludwik Zamenhof (lekarz okulista, twórca języka esperanto, 1912). Należy też wspomnieć, że tu urodził się i spędził kilkanaście lat swojego życia Gerhart Hauptmann (1862-1946) - niemiecki noblista z dziedziny literatury (1912). W Szczawnie przebywały też koronowane głowy, m.in.: cesarz Wilhelm II, król Grecji Konstantyn I, a także spokrewniony z księżną Daisy wybitny polityk i mąż stanu Winston Churchill. Godny odnotowania jest także dwukrotny pobyt (1907, 1911) w Szczawnie-Zdroju niemieckiego pisarza Karola Maya, znanego z powieści przygodowych o Winnetou. Pobyt w uzdrowisku pomógł zaleczyć schorzenia pisarza i kilka dni przed wyjazdem Karol May wpisał do księgi gości pensjonatu Belvedere, w którym mieszkał, wiersz, będący wyrazem wdzięczności dla gospodarzy za opiekę i piękną ocenę miejsca, które przyniosło pisarzowi ulgę w cierpieniu. Wiersz opublikowany został w miejscowej gazecie *Salzbrunner Zeitung* w lipcu 1907 roku. Na szczególną uwagę zasługuje pobyt w Szczawnie-Zdroju Henryka Wieniawskiego, wybitnego kompozytora i wirtuoza skrzypiec. Henryk Wieniawski dwukrotnie przebywał tutaj na kuracji leczniczej. Po raz pierwszy przybył do kurortu 4 sierpnia 1855 i zatrzymał się na półtora miesiąca. W czasie swojego pobytu Henryk Wieniawski koncertował dla uzdrowiskowej publiczności. Niemiecka prasa muzyczna odnotowała również fakt, że razem z uzdolnionym skrzypkiem w kurorcie przebywał również jego brat Józef Wieniawski – kompozytor i już wówczas pianista światowej sławy. Dwa lata później Henryk Wieniawski powrócił do Szczawna i tym razem przebywał w kurorcie dwa miesiące. Mistrz z Lublina dał wówczas koncert w intencji wybudowania kaplicy katolickiej pod wezwaniem Matki Bożej Nieustającej Pomocy, która powstała w roku 1869 (dziś stoi w tym miejscu krzyż milenijny przy ulicy Kolejowej). Pieniądze na ten cel zbierali Polacy, a grane przez Wieniawskiego mazury oraz kujawiak a-moll, określany jako

kwintesencja polskości w muzyce, przypominały rodzimej publiczności o Ojczyźnie. Na przestrzeni kilkudziesięciu lat wielokrotnie i w sposób trwały upamiętniano pobyt Wieniawskiego w Szczawnie-Zdroju. Wrocławskiemu rzeźbiarzowi Bogdanowi Hofmanowi zlecono wykonanie pomnika-popiersia, który od 1966 roku stoi u podnóża Wzgórza Stróżek w Parku Zdrojowym, a znajdująca się w sąsiedztwie pomnika

restauracja nazwana została *Legendą*, aby upamiętnić skomponowane przez wirtuoza melancholijne dzieło z romantyczną historią jego powstania. Szczawieński Park Zdrojowy od roku 1962 nosi imię Henryka Wieniawskiego, z Wieży Anny rozbrzmiewa dwukrotnie w ciągu dnia, o godzinie 12.00 i 20.00, jeden z najpopularniejszych utworów Wieniawskiego – *Pieśń polska (Chanson polonaise)*, a na ścianie domu, w którym mieszkał przebywając w Salzbrunn na kuracji (ul.

Pijalnia Wód Mineralnych, stara pocztówka 1920, zbiory własne

Kościuszki 17a), widnieje tablica pamiątkowa poświęcona temu wielkiemu Polakowi. Spiżowy odlew postaci Henryka Wieniawskiego wykonany przez poznańskiego rzeźbiarza Roberta Sobocińskiego powstał z okazji 50. edycji Międzynarodowego Festiwalu Henryka Wieniawskiego i zarazem 160. rocznicy pierwszego pobytu skrzypka na kuracji w Szczawnie-Zdroju. Został zainstalowany przez autora 24 czerwca 2015 roku przed wejściem do Parku Zdrojowego. Międzynarodowy Festiwal Henryka Wieniawskiego, organizowany cyklicznie od roku 1966, swoje imię zawdzięcza wybitnemu kompozytorowi i wirtuozowi skrzypiec.

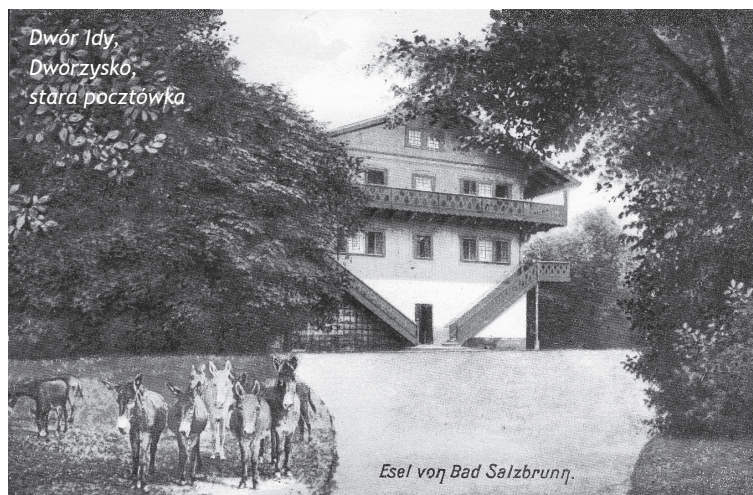
Polska administracja przejęła władzę w uzdrowisku 20 czerwca 1945 roku. Do chwili nadania miastu 9 lipca 1945 roku oficjalnej nazwy Solice-Zdrój, funkcjonowała nazwa niemiecka Bad Salzbrunn, a rok później Zarządzeniem Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 7 maja 1946 roku zmieniono dotychczasową nazwę Solice-Zdrój na Szczawno-Zdrój. Do czasu transformacji ustrojowej w 1989 roku miejscowość miała 23 wóldarzy. W roku 1990 burmistrzem Uzdrowiskowej Gminy Miejskiej Szczawno-Zdrój został Emil Barciński, który pełnił władzę w mieście dwie kadencje, od roku 1990 do 1998. Kolejnym Burmistrzem Szczawna-Zdroju został Tadeusz Włazlak pełniący funkcję przez cztery kadencje, od roku 1998 do 2014. Obecny Burmistrz – Marek Fedoruk został wybrany dwukrotnie: na kadencję 2014-2018 i na kadencję 2018-2023.

Szczawno-Zdrój jest jednym z największych kurortów na Dolnym Śląsku. Bogactwem Ziemi Wałbrzyskiej są źródła wód mineralnych w Szczawnie-Zdroju, które obok szwajcarskich źródeł leczniczych zalicza się do najstarszych w Europie. Miejscowa krenoterapia opiera się na stosowaniu wód z czterech ujęć: Mieszko, Marta, Młynarz i Dąbrówka. Najwcześniej eksploatowanym źródłem szczawieńskim jest woda lecznicza Mieszko. Pozostałe wody zostały odkryte pod koniec XVIII wieku (Młynarz), na początku XIX (Dąbrówka) i na początku XX wieku (Marta). Ze względu na swój skład miejscowe wody lecznicze zaliczamy do szczaw wodorowęglanowo-sodowo-wapniowo-magnezowych.

Mają one szerokie spektrum działania na organizm ludzki, leczą m.in.: choroby układu moczowego, kamice moczową, stany po infekcjach dróg moczowych; choroby układu pokarmowego, choroby układu wydzielania wewnętrznego i przemiany materii: cukrzycę typu I i II, dnę moczanową, otyłość, choroby dróg żółciowych, nieżyty żołądka, schorzenia górnych dróg oddechowych. W szczawieńskim uzdrowisku leczy się także dzieci cierpiące na astmę oskrzelową, alergiczny nieżyt nosa, zatok i spojówek. Do stosowanych w Szczawnie-Zdroju kuracji i zabiegów leczniczych należą także: inhalacje, wodolecznictwo, elektrolecznictwo i światłolecznictwo, magnetoterapia, laseroterapia, gimnastyka lecznicza, masaże suche i automatyczne. W roku 1990 na wniosek Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych skierowanym do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Wałbrzychu zespoły ujęć oraz instalacji wód mineralnych w Szczawnie-Zdroju wpisane zostały na listę prawem chronionych dóbr kultury unikalnych w Polsce i w Europie.

Szczawno-Zdrój jest zieloną oazą dla turystów szukających spokoju i relaksu w otoczeniu przyrody. Sprzyja temu także lekko bodźcowy podgórski klimat. Na szczególną uwagę zasługują trzy parki miejskie z unikatową w skali europejskiej roślinnością (Park Szwedzki – 14 ha, Park Zdrojowy i będący w jego obrębie Park Giedymina wraz z przylegającym do nich terenem leśnym – 130 ha). Park Zdrojowy im. Henryka Wieniawskiego jest ważnym miejscem w Szczawnie-Zdroju, znajduje się tu ciąg najważniejszych historycznych obiektów uzdrowiskowych: Hala Spacerowa z 1896 roku, jej poprzedniczka (1830, spłonęła w 1893) nazwana została Halą Elizy na cześć Elżbiety Ludwiki, księżniczki bawarskiej i królowej Prus, która dała przyzwolenie na nazwanie hali jej imieniem, Pijalnia Wód Mineralnych (1896), restauracja Biała Sala (wybudowana w 1840 jako Kursal, dom towarzyski, koncertował tu Henryk Wieniawski w roku 1855 i 1857), Teatr Zdrojowy im. Henryka Wieniawskiego (dawniej: Książęcy Teatr Zdrojowy z 1892 roku, z barokowo-rokokową salą, uważaną za jedną z najpiękniejszych w Polsce). W Parku Zdrojowym znajdują się także obiekty służące rekreacji i walorom poznawczym Szczawna: punkt widokowy na Wieży Anny, popiersie Henryka Wieniawskiego dłuta

Bogdana Hofmana, muszla koncertowa z 1896 roku, kawiarnia Słoneczna Polana (dawniej dom golfowy, 1936), restauracja Legenda (dawniej pawilon płukań gardła i nosa, 1898), aleja rododendronów i azalii pontyjskich założona jeszcze w czasach, gdy Szczawno-Zdrój było własnością Hochbergów z Książa. Park Zdrojowy to ogromny zbiór imponującej roślinności, do której należą zarówno okazy rodzime, jak i sprowadzane niemal ze wszystkich zakątków świata. Należą do nich unikaty i osobliwości dendrologiczne, wśród których wyróżnić można m.in.: klon palmowy, kasztan jadalny,

grujecznik japoński, leszczyna turecka, tulipanowiec amerykański czy żywotnik olbrzymi. Park Zdrojowy to miejsce służące od ponad 200 lat kuracjom, turystom, spacerowiczom, jest też dumą mieszkańców Szczawna-Zdroju, bo w tym miejscu bije serce uzdrowiska. W Szczawnie-Zdroju, poza ścisłym centrum uzdrowiska, znajdują się jeszcze inne ważne dla miasta obiekty. Dom Zdrojowy im. Józefa Górskiego (Grand Hotel, Schlesischer Hof) powstał w roku 1910 jako ekskluzywny hotel. Nad wyposażeniem jego wnętrzu czuwała księżna Maria Teresa Oliwia Hochberg von Pless (Daisy), żona księcia Hansa Heinricha XV Hochberga von Pless, pana na zamku Książ i fundatora hotelu. W latach międzywojennych bliźniaczy Grand Hotel wzorowany na szczawieńskim Śląskim Dworze powstał w Sopocie. Na zachodnim krańcu Parku Szwedzkiego znajduje się kompleks hotelowo-restauracyjny Dworzysko (dawniej Idahof) – gmach w stylu szwajcarskim wybudowany w roku 1845 według projektu Josepha Raabego. Budynek zawdzięczał swoje imię hrabinie Idzie von Hochberg, małżonce Hansa Heinricha X. Pierwotnym przeznaczeniem Szwajcarki (potoczna nazwa obiektu) było gospodarstwo rolniczo-hodowlane na potrzeby uzdrowiska.

Warto zwrócić uwagę na jedną w Szczawnie-Zdroju ulicę, która w całości składa się z secesyjnych kamienic zaprojektowanych indywidualnie przez jednego architekta – Juliusa Schiedecka. Budynki powstawały w latach 1907–1912 na wytyczonej ulicy (Kasztanowej, dawniej Feldstrasse) prostopadłej do głównego traktu miejscowości (ulicy Kolejowej). Powstało wówczas, jako prywatna inicjatywa, osiedle dziesięciu luksusowych domów o bardzo bogatej formie architektonicznej i wyrafinowanej snycerce drewnianej z przeznaczeniem dla prominentnych właścicieli tych posesji.

Znajdujący się na terenie Szczawna-Zdroju pomnik Ułanów Legii Polsko-Włoskiej jest jedynym miejscem pamięci narodowej, w którym przelewała się krew bohaterów walczących o niepodległość. Odbywa się tu co roku uroczystość, która upamiętnia wydarzenia z 15 maja 1807 roku, kiedy na rozległych polach między Szczawnem a Strugą na tzw. Czerwonym Wzgórzu walczyły przeciwko sobie wojska pruskie oraz wojska koalicji napoleońskiej z wiodącą rolą ułanów z pułku Legii Polsko-Włoskiej. Bitwa na Czerwonym Wzgórzu utrwalona została przez wybitnego polskiego pisarza Stefana Żeromskiego w trzecim tomie powieści *Popioły* w rozdziale pt. *Szlak cesarski*. Aby upamiętnić ofiarność polskich ułanów Rzemiosło Wąbrzyskie ufundowało poświęcony im pomnik.

Widnieje na nim napis: NA TYCH POLACH POLSCY UŁANI LEGII WŁOSKIEJ STOCZYLI 15. MAJA. 1807 R. ZWYCIĘSKĄ BITWĘ Z PRUSAKAMI. RZEMIOSŁO WAŁBRZYSKIE POMNIK TEN UFUNDOWAŁO. 15.5.1960.

Kościół pod wezwaniem Wniebowzięcia NMP oddany został do użytkowania 11 lipca 1937 roku. W płycie ołtarza wykonanego ze śląskiego marmuru umieszczone są relikwie świętych Dezyderii i Felicissimy. W prezbiterium kościoła znajduje się unikatowa mozaika przedstawiająca Trójkę Świętą i Ukoronowanie Najświętszej Marii Panny. Na fryzie ściany południowej oglądać można wielobarwną polichromię przedstawiającą sceny z życia Matki Boskiej, na fryzie ściany północnej przedstawiony jest uzdrawiający ludzi Chrystus. Kościół rozbudowano w latach 2001–2003, przedłużając go o 11 metrów w kierunku zachodnim. Gośćmi odwiedzającymi parafię były wybitnie zasłużone postacie: kardynał Adam Sapieha nazywany Księciem Niezlomnym oraz kardynał Bolesław Kominek - inicjator i autor orędzia biskupów polskich do biskupów niemieckich z roku 1965. Ponadto tak jak w XIX wieku, tak i współcześnie, po II wojnie światowej Szczawno gościło (i gości nadal) wielu wybitnych przedstawicieli kultury i sztuki m.in. Jalu Kurek, Hanka Bielicka, Ernest Bryll, Karol Bunsch, Wojciech Żukrowski, Jarosław Iwaszkiewicz, Jan Dobraczyński, Beata Tyszkiewicz, Irena Kwiatkowska, Jan Brzechwa. Koncertowali tu: Halina Czerny-Stefańska, Konstanty Andrzej Kulka, Edward Statkiewicz (grał *Legendę* Wieniawskiego podczas odsłonięcia pierwszego w Polsce pomnika kompozytora w 1966 roku), Bernard Ładysz, Kazimierz, Maria i Wanda Witkomirscy, Kaja Danczowska.

Miasto oferuje niezmiennie bogatą ofertę kulturalną. Do cyklicznych imprez należą m.in. Międzynarodowy Festiwal Henryka Wieniawskiego, podczas którego koncertują w reprezentacyjnych salach Teatru Zdrojowego i Białej Sali wybitne orkiestry i wybitni soliści z Polski i ze świata, Zimowe Warsztaty Fletowe, Dni Szczawna-Zdroju (pierwsze w 1980 roku), Międzynarodowy Dzień Muzyki, Koncert Noworoczny. Szczawno-Zdrój rozwija się ustawicznie, obecnie powstaje okazały budynek Zespołu Szkolno-Przedszkolnego zintegrowany z pływalnią Delfinek, modernizowane są drogi i chodniki, budowane trakty spacerowe, oczekiwaną inwestycją jest zagospodarowanie góry Parkowej, na którą Gmina pozyskała fundusze, sukcesywnie zwiększa się także oferta sportowo-rekreacyjna, dlatego miasto chętnie odwiedzane jest nie tylko przez mieszkańców okolicznych gmin, ale przez turystów z całej Polski, są też tacy, którzy wracają tu, twierdząc, że to magiczne miasto.

Iwona Czech

14.08. 2021 SOBOTA GODZ. 20.30

HALA SPACEROWA

PROLOG FESTIWALU

Koncert w rocznicę pobytu i występu
Henryka Wieniawskiego w Szczawnie-Zdroju

ZESPÓŁ THE 5TH SEASON

JANUSZ NYKIEL skrzypce

JACEK SZRENIAWA gitary

ŁUKASZ PEREK instrumenty klawiszowe

JAKUB OLEJNIK kontrabas/gitara basowa

ZBIGNIEW LEWANDOWSKI

perkusja/instrumenty perkusyjne

ORKIESTRA KAMERALNA

KLASSIK MODERN

PROGRAM

Antonio Vivaldi (1678–1741) *Cztery pory roku*

Koncert nr 1 E-dur *Wiosna (La Primavera)*, RV 269

Allegro / Largo / Allegro

Koncert nr 2 g-moll *Lato (L'Estate)*, RV 315

Allegro non molto / Adagio e piano – Presto e forte / Presto

Koncert nr 3 F-dur *Jesień (L'Autunno)*, RV 293

Allegro / Adagio molto / Allegro

Koncert nr 4 f-moll *Zima (L'Inverno)*, RV 297

Allegro non molto / Largo / Allegro

Niezwykły projekt – nie dlatego, że oparty na najbardziej chyba rozpoznawalnym i spopularyzowanym na świecie koncercie solowym, w dodatku dziele twórcy tego rodzaju – A. Vivaldiego *Cztery pory roku*. Niezwykły z tego względu, iż to bodaj jedyna adaptacja całości utworu. W przeszłości było wiele, mniej lub bardziej udanych, prób adaptacji i łączenia tego koncertu z muzyką popularną i rockową. Na ogół jednak ograniczano się tylko do najbardziej rozpoznawalnych czy najbardziej efektownych jego części.

Na charakter i ekspresję tego opracowania bez wątpienia wpływa skład zespołu, który je współtworzy – zarówno koncepcyjnie, jak i wykonawczo. Wirtuoz skrzypiec, kameralista Janusz Nykiel, trzech muzyków jazzowych: Łukasz Perek – piano/keyb, Jakub Olejnik – db/bg, Zbigniew Lewandowski – dr/perc oraz multiinstrumentalista i wszechstronny gitarzysta Jacek Szreniawa. Uniwersalnym kluczem użytym przy tworzeniu tego opracowania jest jazz, z całą jego różnorodnością, eklektyzmem i bogactwem form. Przy czym absolutnie nie chodzi o to, by tym kluczem otworzyć wszystko, co możliwe, a tylko te sekretne, zamknięte – ze względów historycznych, kulturowych lub choćby formalnych – drzwi i przejścia. Zadanie trudne w realizacji przede wszystkim dlatego, iż z założenia oryginalna forma pozostaje bez zmian. Muzycy pracując nad adaptacją z uwagą i wyobraźnią otwierają tylko fragmenty kolejnych części, tworząc dla siebie pole do osobistych interpretacji i improwizacji. Poruszają się w tych przestrzeniach z wielką swobodą, zwracając przy tym baczną uwagę na programowe i sonorystyczne konteksty poszczególnych części dzieła.

W połowie grudnia 2016 roku ukończono prace nad adaptacją. Odbyły się dwa koncerty – pierwszy w Pałacu Wojanów i drugi – sylwestrowy – w Zdrojowym Teatrze Animacji w Jeleniej Górze. Jakkolwiek dzieło już gotowe i sprawdzone, to sami muzycy twierdzą, że na pewno będzie ono jeszcze ewoluowało. Tegoroczny koncert po raz pierwszy odbędzie się z udziałem orkiestry kameralnej w nowej, poszerzonej aranżacji. Z całą pewnością mogę go Państwu polecić. Zdając sobie sprawę z tego, że Wasze oczekiwania będą bardzo różne, mogę zagwarantować, iż się nie rozczarujecie.

Zbigniew Lewandowski

The 5th Season

Zespół tworzy pięciu muzyków. Pięć wyraźnych osobowości artystycznych, dojrzałych, doświadczonych i z imponującym dorobkiem artystycznym. Każdy z nich jest czynnym, cenionym pedagogiem, co sprawia że tworząc muzyczne aranżacje, nie ograniczają się jedynie do realizacji partii swoich instrumentów w wykonywanym utworze, które są oczywiście bazą, ale kreatywnym tworzeniem muzycznej aury i dramaturgii koncertu. To wreszcie pięć różnych charakterów i temperamentów, które idealnie łączy muzyka. Muzyka w szerokim spectrum, bez ram i ograniczeń, tam oczywiście gdzie może ich nie być. Nazwa zespołu The 5th season, jakkolwiek wiąże się z pierwszym zrealizowanym przez zespół twórczym opracowaniem koncertu Antonio

Vivaldiego *Cztery pory roku* to zdaniem muzyków, kryje w sobie głębszą symbolikę. The 5th season, to piąty wymiar muzycznej przestrzeni, ekspresji i dynamiki. Skupionej wokół muzycznego jądra dla zachowania właściwej grawitacji, jednocześnie wolnej i nieograniczonej. Jak świetnie działa to połączenie muzycznych osobowości, najlepiej widać na koncertach. Nie ma dwóch koncertów identycznych. Wykonywane przez zespół dzieło wciąż ewoluuje, dzięki temu głównie, że artyści mając absolutne zaufanie do siebie nie obawiają się w emocjach działać spontanicznie, co może czasem być ryzykowne. Poza koncertem *Cztery pory roku* zespół The 5th season, zrealizował projekty *Muzyka Filmowa* i *Najpiękniejsze kolędy i piosenki świąteczne świata*.

Orkiestra Kameralna Klassik Modern

Istnieje od maja 2005 roku. Jej kierownikiem artystycznym jest od początku inicjator jej powstania – Roman Samostrov, wybitny wiolonczelista, kompozytor i aranżer. Członkami orkiestry są doświadczeni muzycy, którzy występowali wcześniej w renomowanych orkiestrach i zespołach kameralnych w Polsce i za granicą. Klassik Modern wiele koncertuje grając arcydzieła muzyki klasycznej, ale także muzykę współczesną: poważną i rozrywkową. Kompozycje Romana Samostrova oraz jego aranżacje orkiestrowe muzyki

Beatlesów i innych gigantów muzyki popularnej, hitów muzyki filmowej i standardów jazzowych przyjmowane są z ogromnym entuzjazmem przez publiczność sal filharmoniczych oraz uczestników wielu imprez kulturalnych oraz spotkań biznesowych. Orkiestra koncertowała z wybitnymi wirtuozami muzyki klasycznej i wieloma gwiazdami estrady w całej Polsce oraz wielu stolicach, czy metropoliach kulturalnych Europy. Od czasu swojego powstania orkiestra występowała na licznych festiwalach, między innymi: Noce Kościołów (Wrocław), Międzynarodowy Festiwal im. H. Wieniawskiego (Szczawno Zdrój), Koncerty Pokoju (Jawor), Międzynarodowy Festiwal im. Krzysztofa Pendereckiego (Münster, Niemcy).

9.09. 2021
CZWARTEK GODZ. 18.30

DEPTAK SPACEROWY
PRZY TEATRZE ZDROJOWYM

Złożenie kwiatów pod tablicą pamiątkową Henryka Wieniawskiego

Henryk Wieniawski. Portret olejny Mariana Teofila Wyróżemskiego,
ok. 1950. Poznań, zbiory Towarzystwa im. H. Wieniawskiego

9.09. 2021 CZWARTEK GODZ. 19.00

TEATR ZDROJOWY

KONCERT INAUGURACYJNY

MARIUSZ PATYRA skrzypce

CZESŁAW GRABOWSKI dyrygent

ORKIESTRA SYMFONICZNA

FILHARMONII ZIELONOGÓRSKIEJ

prowadzenie koncertu **MAREK DYŻEWSKI**

PROGRAM

Stanisław Moniuszko (1819–1872) Uwertura z opery *Paria*

Henryk Wieniawski (1835–1880) Koncert skrzypcowy fis-moll op.14

Allegro Moderato / Pregiera, Larghetto / Rondo, Allegro Giocoso

Jan Stefani (1746–1829) Tańce z *Krakowiaków i Górali*

Polonez, Krakowiak, Oberek

Henryk Wieniawski (1835–1880) Koncert skrzypcowy d-moll op.22

Allegro Moderato / Romans / Allegro Moderato, alla Zingara

fot. J. Jaluja

Mariusz Patyra

Urodził się w 1977 roku w Orzyszu. Naukę gry na skrzypcach rozpoczął w wieku siedmiu lat. Jego nauczycielami byli: w Olsztynie Z. Ciucias i A. Hoffmann, w Hanowerze A. Cypryk-Chmielewska i K. Węgrzyn, w Warszawie J. Kucharski oraz Maestro S. Accardo w Cremonie.

W 2018 roku ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie na Akademii Muzycznej im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy, gdzie obecnie prowadzi klasę skrzypiec.

Jest pierwszym Polakiem, który wygrał Premio Nicolo Paganini (Genua 2001) i zdobył specjalną nagrodę za najlepsze wykonanie Kaprysów N. Paganiniego oraz kopię skrzypiec Il Cannone (Armata), które należały do wielkiego wirtuoza.

Mariusz Patyra jest także laureatem Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego J. Joachima w Hanowerze (1997) i finalistą Międzynarodowego Konkursu Stradivariusa w Cremonie (1988). Artysta zdobył 4. nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Skrzypcowym Carla Nielsena w Odense, a także nagrodę spe-

cialną Odense Sinfonie Orchester (2000). W 2006 roku został zwycięzcą konkursu na stypendium Japońskiej Fundacji Muzycznej J.E.S.C. oraz laureatem nagrody Premio Pressenda 2006 (Alba, Włochy). Występował w Europie, Japonii, Stanach Zjednoczonych Ameryki i w Ameryce Południowej. Koncertował m.in. z Royal Chamber Orchestra Tokyo, Orchestra Fondazione Arturo Toscanini, Orchestra di Roma, Orchestra Filarmonica Marchigiana, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Kameralną Polskiego Radia Amadeusz, Orkiestrą Filharmonii Narodowej w Warszawie, Orkiestrą Sinfonia Varsovia. Nagrywał dla Polskiego, Niemieckiego (NDR, WDR) i Włoskiego Radia (RAI TRE).

Nagrania płytowe:

A. Vivaldi *The Four Seasons*, Lipinski Royal Fidelity, 2008

N. Paganini: Violin Concerto No 1, Saint Saens: *Introduzione e Rondo Capriccioso*

J. Massenet: *Meditation* DUX, 2008

H. Wieniawski: Violin Concertos No 1 in f# minor & No 2 in d minor, DUX, 2008

M. Patyra No. 24, Toinen Music 2019.

Mariusz Patyra gra na kopii Guarneri del Gesu autorstwa Wojciecha Topy z roku 2020.

Czesław Grabowski

Urodził się w 1946 roku w Sosnowcu. Tutaj rozpoczął swoją edukację i działalność muzyczną. W 1973 roku ukończył z wyróżnieniem studia kompozytorskie w PWSM w Katowicach w klasie kompozycji prof. B. Woytowicza. Wielkie znaczenie w jego dalszej muzycznej działalności miała praca w Operze Śląskiej, w PWSM w Katowicach, w Państwowym Zespole Ludowym Pieśni i Tańca Śląsk (kierownik artystyczny), czy też w Filharmonii Zabrzeńskiej – na stanowisku dyrygenta.

Po ukończeniu studiów dyrygenckich w Akademii Muzycznej w Katowicach w klasie prof. J. Hawela, w 1986 roku rozpoczął pracę w Filharmonii Zielonogórskiej im. T. Bairda na stanowisku dyrektora naczelnego i artystycznego, którą to funkcję pełni do chwili obecnej. Jest organizatorem i dyrektorem wielu dorocznych imprez muzycznych: Międzynarodowych Spotkań Muzycznych Wschód-Zachód, Dni Muzyki nad Odrą, Festiwalu Smyczkowego *Mistrzowie polskiej wiolinistyki*. Należał do inicjatorów budowy w Zielonej Górze nowej sali koncertowej – Międzynarodowego Centrum Muzycznego Wschód-Zachód.

Od 2004 roku związany jest jako pedagog z obecną Akademią Sztuki w Szczecinie, w której – po uzyskaniu w 2011 roku tytułu profesora sztuk muzycznych – zatrudniony jest na stanowisku profesora zwyczajnego. W latach 2009–2012 był głównym dyrygentem Orkiestry Symfonicznej Radia i Telewizji Republiki Białoruś dokonując z nią wielu nagrań – w tym kompozytorów polskich. Jako kompozytor jest autorem wielu utworów oratoryjnych, symfonicznych, kameralnych i chóralnych, wykonywanych zarówno w kraju jak i za granicą. W swoim bogatym repertuarze dyrygenckim posiada utwory oratoryjne, symfoniczne, operowe od baroku do współczesności, a także utwory popularne i rozrywkowe. Dokonał wielu nagrań płytowych.

Jako dyrygent współpracuje z najwybitniejszymi solistami polskimi i zagranicznymi. Koncertował m.in. w Albanii, Danii, Estonii, Francji, Hiszpanii, Holandii, Niemczech, na Ukrainie, Białorusi i we Włoszech. Odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Brązowym i Złotym Krzyżem Zasługi, Zasłużony dla woj. katowickiego, zielonogórskiego i lubuskiego, Zasłużony dla Muzyki Polskiej, Zasłużony dla Kultury Polskiej, Srebrnym i Złotym Medalem Gloria Artis, Złotym Medalem Prezydenta Miasta Zielonej Góry. Honorowy Obywatel Łagowa oraz Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra.

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Zielonogórskiej

Istnieje od 1956 roku (koncert inauguracyjny odbył się 26 maja; dyrygował M. Tomaszewicz). Początkowo dużą część zespołu stanowili amatorzy, jednak z chwilą upaństwowienia orkiestry (1961) zaczęli ich zastępować zawodowi muzycy. Wtedy też zespół otrzymał własną siedzibę. Przez wiele lat kierował nim Z. Hassa. W lutym 1974 roku (za czasów dyrekcji

K. Morskiego) orkiestra zyskała status Filharmonii. Do pierwszych znaczących sukcesów należy zaliczyć koncert orkiestry w Warszawie w ramach Panoramy XXX-lecia w lipcu 1975 roku. Wydarzeniem, które przeszło do historii był nadzwyczajny recital Ś. Richtera w lutym 1977 roku. W latach 1980–86 Filharmonią kierował S. Kawalla często koncertujący wraz zespołem poza jego siedzibą, w różnych miastach Polski, a także poza jej granicami (b. NRD, b. ZSRR, a na przełomie 1981/82 tournée po Hiszpanii i Włoszech, w czasie którego zielonogórcy filharmonicy zostali przyjęci na audiencji u papieża Jana Pawła II). We wrześniu 1982 roku nadano Filharmonii imię T. Bairda – wybitnego współczesnego kompozytora polskiego. W 1986 roku dyrekcję oraz kierownictwo artystyczne objął C. Grabowski, wraz z którym orkiestra odbyła kolejne tournée artystyczne po Włoszech, Niemczech (gdzie występuje bardzo regularnie), Białorusi, kilkakrotnie po Hiszpanii, Holandii, Danii i Francji. Nastąpiło ożywienie artystycznych kontaktów z landem Brandenburgii, współpraca i wspólne koncerty z orkiestrami i chórami niemieckimi. W repertuarze zespołu znajdują się dzieła wszystkich epok i stylów muzycznych. Orkiestra koncertuje z wieloma dyrygentami i różnymi zespołami chóralnymi, rockowymi, ludowymi (zarówno polskimi jak i zagranicznymi), towarzyszy wybitnym solistom z kraju i zagranicy. Rocznie daje blisko 100 koncertów: symfonicznych, oratoryjnych, operowych, popularnych (w tym również edukacyjnych dla dzieci i młodzieży), a także uświetniających ważne wydarzenia i jubileusze. Filharmonia Zielonogórska jest organizatorem corocznych festiwali: Dni muzyki nad Odrą oraz Festiwalu Smyczkowego *Mistrzowie polskiej wiolinistyki*. W latach ubiegłych w Filharmonii odbywały się również: Międzynarodowy Festiwal Organowy oraz Dni muzyki wokalne. W swym dorobku artystycznym posiada nagrania płytowe. Wobec tak szerokiej działalności koncertowej oraz wzrostu znaczenia Filharmonii jako ważnego ośrodka międzynarodowej artystycznej współpracy koniecznym stało się wybudowanie i otwarcie, w 2004 roku, nowej sali koncertowej Międzynarodowego Centrum Muzycznego Wschód-Zachód.

PRELEKCJA

MAREK DYŻEWSKI

Wieniawskich muzyczny krąg

Marek Dyżewski

Absolwent wrocławskiej Akademii Muzycznej. Studiował również historię sztuki na uniwersytetach we Wrocławiu, w Wiedniu i Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Odbył też staż naukowo-badawczy na uniwersytecie w Brukseli.

Zarówno na antenie telewizyjnej jak i radiowej komentował największe odbywające się w Polsce międzynarodowe imprezy muzyczne: Międzynarodowy Festiwal Oratoryjno-Kantatowy Wratislavia Cantans, Międzynarodowy Konkurs Dyrygencki im. G. Fitelberga, Międzynarodowy Konkurs Skrzypcowy im. H. Wieniawskiego i Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny im. F. Chopina.

Jest autorem poetyzowanych przekładów (z łaciny, francuskiego, niemieckiego, hiszpańskiego i włoskiego). Średniowieczny dramat liturgiczny *Ludus Danielis* w jego literackiej adaptacji (w oparciu o łaciński tekst z katedry z Beauvais) grany był przez Teatr Wielki w Warszawie – na scenie tego teatru i na wielu scenach europejskich. Prowadził wykłady we wszystkich polskich uczelniach muzycznych, na kilku uniwersytetach oraz na towarzyszących ważnym wydarzeniom muzycznym seminariach, konferencjach i warsztatach. Gościnnie wykładał też w Bonn, Norymberdze, Hamburgu, Berlinie, Gandawie, Brukseli, Sankt Petersburgu, Nicei, Paryżu, Wiedniu i Waszyngtonie.

W latach 1990–1994 był rektorem wrocławskiej Akademii Muzycznej. Uczelnia ta zawdzięcza mu wybudowanie nowej, okazałej siedziby, wzmocnienie kadry profesorskiej, powołanie do życia nowych specjalności, wzbogacenie instrumentarium oraz rozwinięcie kontaktów międzynarodowych. Za wybitne dokonania w dziedzinie kultury otrzymał Nagrodę im. Św. Brata Alberta.

10.09. 2021 PIĄTEK GODZ. 19.00

TEATR ZDROJOWY

KONCERT KAMERALNY

ANNA MARIA STAŚKIEWICZ skrzypce
MISCHA KOZŁOWSKI fortepian

PROGRAM

Henryk Wieniawski (1835–1880) *Legenda* op. 17

Piotr Czajkowski (1840–1893) *Melodia* na skrzypce i fortepian, op. 42 nr 3

Henryk Wieniawski (1835–1880) *Dudziarz* op. 19 nr 2 na skrzypce i fortepian

Ludwig van Beethoven (1770–1827) *Sonata* nr 1 op. 12

Henryk Wieniawski (1835–1880) *Fantaisie brillante* sur des motifs
de l'opéra *Faust* de Gounod op. 20

Anna Maria Staśkiewicz

Laureatka III nagrody na XIII Międzynarodowym Konkursie im. H. Wieniawskiego w Poznaniu (2006), laureatka I nagrody i nagrody specjalnej na V Międzynarodowym Konkursie im. K. Szymanowskiego w Łodzi, zwyciężczyni Ogólnopolskich Przesłuchań Skrzypków w Elblągu, XVI Ogólnopolskiego Konkursu Bachowskiego w Zielonej Górze. Skrzypaczka ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie skrzypiec prof. M. Baranowskiego. Swoje umiejętności doskonaliła również pod kierunkiem prof. W. Wiłkomirskiej.

Poza krajem koncertowała w Albanii, Austrii, Brazylii, Bułgarii, Chinach, Estonii, Gruzji, Japonii, Niemczech, Rosji, Rumunii, Słowacji, Szkocji, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, USA, we Włoszech, na Ukrainie, Litwie i Łotwie. Współpracowała z większością krajowych zespołów filharmonicznych (Bydgoszcz, Gdańsk, Kraków, Lublin, Łódź, Poznań, Toruń, Warszawa, Zielona Góra), a ponadto z Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Orkiestrą Polskiego Radia Amadeus, Polską Orkiestrą Radiową, Polish Art Philharmonic, Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy Aukso, Orkiestrą Kameralną Leopoldinum, Orkiestrą Kameralną Wratislavia,

via, Sinfonietta Cracovia, Sinfonia Iuventus, Sinfonia Varsovia, Sinfonia Viva. Wśród zagranicznych zespołów, które jej partnerowały, znajdują się orkiestry kameralne z Kaliningradu i Zurychu oraz symfoniczne z Ankary, Getyni, Tirany i Sao Paulo. Anna Maria Staśkiewicz wystąpiła w charakterze solistki na estradach wielu renomowanych sal, m.in. Municipal Theatre w Sao Paulo, Kaisersaal we Frankfurcie nad Menem, Laeishalle, Grosser Konzertsaal w Hamburgu, Konzertsaal im Kulturpalast w Dreźnie, Musikvereinssaal w Wiedniu, Raitt Recital Hall w Malibu (USA), Hatch Recital Hall, Eastman School of Music w Rochester (USA), Grossmunster w Zurychu, Kioi Hall w Tokio, Auli UAM w Poznaniu, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Studio S1 PR im. W. Lutosławskiego w Warszawie, Zamku Królewskiego w Warszawie. Jest sześciokrotną stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Fundacji Yamaha Europa oraz laureatką programu stypendialnego Młoda Polska. Od 2015 roku pracuje w orkiestrze Sinfonia Varsovia na stanowisku koncertmistrza.

Mischa Kozłowski

Pianista solista i kameralista, wykładowca Uniwersytetu Muzycznego im. F. Chopina w Warszawie oraz prezes Fundacji Partnerstwo w Muzyce. W młodości ukształtowany muzycznie przez K. Popową-Zydroń, studiował w Warszawie u P. Palecznego, M. Paderewskiego, J. Marchwińskiego i K. Jankowskiej-Borzykowskiej oraz w szwajcarskim Bern u T. Herbuta, P. Jüdta i M. Urbaniak-Lisik. Jest laureatem czołowych nagród w konkursach pianistycznych i kameralnych w Polsce, Niemczech, Szwajcarii i na Ukrainie. Koncertował w większości krajów Europy, a także w Izraelu, Tunezji, Japonii i Chinach. Jako solista z orkiestrą zadebiutował w wieku 9 lat. Wystąpił w większości sal filharmonicznych i koncertowych w Polsce, a także m.in. w Filharmonii Moskiewskiej, National Centre for the Performing Arts w Pekinie, Rohm Theatre w Kyoto, Flagey w Brukseli, Narodowej Filharmonii Ukrainy w Kijowie, w siedzibie UNESCO w Paryżu, w Konzerthaus Kultur-Casino, Zentrum Paul Klee i Yehudi Menuhin Forum w Bernie. Od lat regularnie nagrywa dla polskich i zagranicznych rozgłośni radiowych czy telewizyjnych, a także często bierze udział w projektach łączących muzykę z filmem, teatrem, malarstwem i innymi dziedzinami sztuki. Za swoje osiągnięcia otrzymał wiele nagród i wyróżnień. Do najważniejszych należą te przyznane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, LYRA Stiftung, Rita Zimmermann Musik-Stiftung, Fondazione Pro Libertas Humanitas Kasimir Bartkowiak, Dongsan Research Foundation, Instytut Adama Mickiewicza oraz Krajowy Fundusz na Rzecz Dzieci w Warszawie.

KONCERT KAMERALNY

Pieśni i utwory kameralne
Ireny Reginy Wieniawskiej vel Poldowski

KATARZYNA HARAS mezzosopran
KATARZYNA NEUGEBAUER fortepian
JAROSŁAW PIETRZAK skrzypce
JULITA PRZYBYLSKA-NOWAK fortepian
prowadzenie koncertu **PIOTR NĘDZYŃSKI**

PROGRAM

Irena Regina Wieniawska (1879–1932)

Pieśni: *Danson la gigue, L'heure exquise, Colombine*

Sonata d-moll Andante Languido / Scherzo Vivace / Finale Presto con Fuoco

Pieśni: *Dans une musette, Cortege, L'attente*

Phryne

Largo

Pieśni: *Cythere, Barceuse d'armorique, Fantoques, Circonspection*

Tango

Berceuse de l'enfant mourant

Pieśni: *Impression Fausse, Crepuscule du soir mystique, Spleen*

Hugo Pohl Walc *O du Heimat, lieb und traut* (Gdzie ojczyzna miła ma) op. 30
Utwór dedykowany i skomponowany dla księżnej Daisy von Pless,
pani na zamku Książ.

Hugo Pohl, niemiecki muzyk, kompozytor, kapelmistrz żyjący na przełomie XIX i XX wieku. Rozpoczął swoją karierę zawodową w prywatnej orkiestrze księcia Konstantyna Hohenzollerna w Lwówku Śląskim, następnie został koncertmistrzem we wrocławskim Teatrze Miejskim (poprzedniku dzisiejszej Opery Wrocławskiej) trzymającym zawsze wysoki poziom, który kompozytor przeniósł do kolejnego miejsca swojej muzycznej działalności. W 1889 roku przejął prowadzenie istniejącej od roku 1781 Wałbrzyskiej Orkiestry Górniczej. Zespół 18 muzyków kierowany przez Hugo Pohla przez 18 lat, doszedł do wyżyn artystycznych, jakich do tej pory nie osiągnął żaden poprzedni skład. W okresie funkcjonowania Wałbrzyskiej Orkiestry Górniczej pod dyktando Hugo Pohla jej przyjacielem i sponsorem był dr Paul Ritter – generalny pełnomocnik Hansa Heinricha XI – pana na zamku Książ. Ritter rozpoznał znaczące postępy w rozwoju orkiestry i wyraził opinię, że Wałbrzyska Orkiestra Górnicza w sezonie letnim powinna koncertować w uzdrowisku Szczawno-Zdrój (dawniej Bad Salzbrunn) ze względu na popularność kurortu i rozgłos, jakim się cieszył. Oznaczało to zatem większe możliwości dotarcia do szerokiej publiczności w miejscu odwiedzanym przez kuracjuszy z całego świata. Orkiestra Hugo Pohla koncertowała w miesiącach letnich w Szczawnie-Zdroju od roku 1893.

Schlesische Gebirgsblümmert
Walc in Paraphrase
komponiert von
HUGO POHL.
Kapellmeister der Bergkapelle zu Waidenburg und der Fürstl. Kapelle zu Salzbrunn in Schles.
OP. 30
VERLAG von CARL SACKUR,
BRESLAU, RING 34.
Musikver-Verlags- und Instrumentenfabrik
Leipzig, H. Kessler.

Preis für Clav. 2 ms. M. 1.80
- Streich-Orch. 2.25
- 40 Klav. Musik 2.50
- 4 Klav. Musik 2.25
- Cello Musik 2.25

Hugo Pohl skomponował melodię walca do słów popularnego tekstu o Śląsku *O du Heimat, lieb und traut* napisanego przez Eduarda Bechera – nauczyciela, poety, kompozytora związanego zawodem ponad 30 lat z Wałbrzychem (dawniej Waldenburg). W niektórych archiwalnych materiałach jako kompozytora melodii do słów Eduarda Bechera podaje się Hannsa Mießnera, jednakże będąca w Oddziale Zbiorów Muzycznych Biblioteki Uniwersyteckiej we Wrocławiu publikacja z roku 1900 ze słowami piosenki i nutami wskazuje jako autora kompozycji Hugo Pohla. Interesująca jest dedykacja umieszczona na stronie tytułowej tej publikacji: Jej Książęcej Wysokości Księżnej von Pless na zamku Książ z wyrazami głębokiego szacunku walc na pianoforte poświęcony i skomponowany przez Hugo Pohla Kapelmistrza Orkiestry Górniczej z Wałbrzycha oraz Książęcego Uzdrowskiego Zespołu Muzycznego w Szczawnie-Zdroju na Śląsku. Opus 30.

Iwona Czech

*Oh du Heimat lieb und traut
wonnig dich mein Auge schaut,
Land wo meine Wiege stand
froh die Jugend mir entschwand
du bist mein, lieb Schlesierland*

*Wo der Hochwald stolz sein Haupt
ist mit Waldesgrün umlaubt,
wo der schwarze Diamant
kommt ans Licht durch Bergmannshand,
da bist du mein Schlesierland.*

*Wo im breiten Oderstrom
spiegeln Städte sich und Dom
seine Flut auf Kies und Sand
fort sich wälzt zum Ostseestrand
da bist du mein Schlesierland.*

*Dein gedenk ich immer gern
ob ich nahe oder fern,
bleibt mein flehn zu Gott gewandt
allzeit schirme deine Hand
dich, mein liebes Schlesierland.*

*Gdzie ojczyzna miła ma
Wdzięcznym okiem patrzę tam
Kraj, gdzie życie me powstało
Tutaj młodość ma została
Ukochany Śląsku mój*

*Tam gdzie Chelmiec dumny stoi
Leśnym liściem umajony
Tam gdzie czarny diament skryty
W wielkim trudzie wydobyty
Ukochany Śląsku mój*

*Gdzie w szerokim nurcie Odry
Błyszczą miasta i katedry
Rzeka z prądem żwir i piasek
Toczy wprost w bałtyckie plaże
Tam też jesteś Śląsku mój*

*Moja pamięć jest przy Tobie
Dzisiaj, jak i w przyszłej dobie
Moje prośby ślę do Boga
By ośłaniał cię od trwogi
Ukochany Śląsku mój.*

przekład: Iwona Czech

Katarzyna Haras

Artystka urodzona w Katowicach. Edukację muzyczną rozpoczęła w Państwowej Szkole Muzycznej im. M. Karłowicza w Katowicach. Ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. K. Szymanowskiego w Katowicach w klasie prof. A. Słowakiewicz-Wolańskiej. Jest też absolwentką studiów doktoranckich. W latach 2010–2017 była wykładowczynią na Wydziale Wokalno-Instrumentalnym macierzystej uczelni. Swoje umiejętności doskonaliła uczestnicząc w kursach mistrzowskich prowadzonych m.in. przez T. Berganżę, A. Teligę oraz T. Żylis-Garę.

Jest laureatką Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. M. Schneidera-Trnavskiego (2008), Stonavska Barborka (2007) oraz półfinalistką przesłuchań do Jette Parker Young Artists Programme przy Royal Opera House w Covent Garden (2008). W 2008 roku debiutowała partią Rozyny w *Cyruliku sewilskim* G. Rossiniego na festiwalu operowym w Portugalii.

Od 2008 roku jest solistką Opery Śląskiej w Bytomiu, a od 2010 roku – Opery Wrocławskiej, gdzie wykonuje partie w dziełach W.A. Mozarta (Cherubin w *Weselu Figara*, Druga Dama w *Czarodziejskim flecie*, Dorabella w *Così fan tutte*,

Donna Elwira w *Don Giovannim*), S. Moniuszki (Jadwiga w *Strasznym dworze*), G. Bizeta (partia tytułowa w *Carmen*), P. Czajkowski (Olga w *Eugeniuszu Onieginie*), I.J. Paderewskiego (cyganka Aza w *Manru*, reżyseria L. Adamik), G. Verdiego (Eboli w *Don Carlosie*, Flora w *Traviacie*, Inez w *Trubadurze*), G. Rossiniego (Angelina w *Kopciuszk*), J. Offenbacha (Nicklausse w *Opowieściach Hoffmana*), V. Belliniego (Romeo w *Capuleti i Montecchi*), J. Straussa (Orlovsky w *Zemście Nietoperza*), C. Saint-Saensa (Dalila w *Samsonie i Dalili*), R. Straussa (Octavian w *Kawalerze Srebrnej Róży*), Z. Krauzego (Greta w *Putapce*), L. Moździerza (Pani Kant w *Immanuelu Kancie*), J. Stein (Houdel w *Skrzypku na dachu*). Brała udział w prapremierze opery *La libertà chiama la libertà* E. Knapika w Operze Wrocławskiej pod dyрекcją J. Kaspzyka.

Z wielkim powodzeniem wykonuje również dzieła repertuaru oratoryjno-kantatowego od baroku po muzykę współczesną. Koncertuje z orkiestrami filharmonicznymi m.in. Filharmonią Krakowską, Filharmonią Śląską czy Filharmonią Łódzką. Wielokrotnie występowała na Festiwalu Gloria w Białymstoku, Festiwalu im G.G. Gorczyckiego, Międzynarodowym Festiwalu Maj z Muzyką Dawną oraz Festiwalu Viva il Canto. Współpracuje również z Instytucją Promocji i Upowszechniania Muzyki Silesia.

Katarzyna Neugebauer

Pianistka urodzona w Poznaniu, gdzie z wyróżnieniem ukończyła Państwowe Liceum Muzyczne. Laureatka ogólnopolskich konkursów pianistycznych (Goleniów 1992, Warszawa 1994). Od ponad dekady związana z wrocławskim środowiskiem muzycznym, gdzie w 2007 roku ukończyła Akademię Muzyczną. Jako solistka miała okazję występować z J. Kaspszykiem, A. Witem oraz A. Klockiem z towarzyszeniem orkiestr Filharmonii Wrocławskiej, Poznańskiej i Kaliskiej. Podczas trwania studiów swoje muzyczne zainteresowania zaczęła kierować w stronę muzyki kameralnej. Nawiązana współpraca ze skrzypkiem B. Bokunem zaowocowała wydaniem pierwszej w dorobku płyty CD (*Duo4U*, 2009, JB Records). W polu zainteresowań artystki znajduje się wykonawstwo muzyki współczesnej. Ma ona w dorobku wiele prawykonań takich kompozytorów jak K. Brochocka, K. Dziewiątkowska, A. Porębski, a prezentowane były one podczas festiwali: Eurosilesia, Gwiazdy Promują czy Musik unter Zeit w Munster. W 2010 roku pianistka nawiązała współpracę z Chórem Filharmonii Wrocławskiej (obecnie Chór

NFM) jako akompaniator i korepetytor, która trwa do dnia dzisiejszego. Współpraca ta zaowocowała wspólnym nagraniem płyty wraz z legendarnym B. Chilcottem (*Seed of Stars*, Signu, Classic, 2012). Od 2010 roku współpracuje z festiwalem Wratislavia Cantans, gdzie ma możliwość pracy z P. McCreshem, G. Antoninim, G. Guerrero, J. Kaspszykiem, czy B. Akikim. Pianistka regularnie zapraszana jest do współpracy przy ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach wokalnych oraz kursach mistrzowskich w kraju i zagranicą, gdzie miała możliwość pracy między innymi z R. Blakiem, K. Kałudowem, R. Nakonecznym, E. Douganem, N. Mulroyem, L. Rothem, I. Danz. Koncertuje w kraju i zagranicą z solistami takimi jak I. Sobotka, K. Kałudow, J. Klisowska, E. Płonka, T. Raff czy K. Skrzyszewska. Miała okazję uczestniczyć w produkcji opery *Król Roger* pod batutą J. Kaspszyka z M. Kwietniem w roli tytułowej. W latach 2012–2015 była korepetytorem solistów w Operze Wrocławskiej, gdzie miała okazję pracować przy około 15 produkcjach operowych. W 2017 roku wzięła udział w nagraniu albumu *Moniuszko śpiewany inaczej* z orkiestrą Leopoldinum i Akademią Chóralną pod batutą A. Franków-Żelazny. W 2014 roku wraz z wiolonczelistką U. Kopijkowską zawiązały duet, który również prowadzi ożywioną działalność, koncertując w kraju i zagranicą, między innymi w NOSPR w Katowicach. Pianistka była zaproszona do nagrań płyt prezentacji doktoranckich, gdzie miała okazję wykonać sonaty wiolonczelowe M. Weinberga, cykle pieśni F. Schuberta, J. Williamsa, J.J. Czecha czy K. Szymanowskiego. Od 2007 roku pracuje jako akompaniator na wrocławskiej Akademii Muzycznej.

Jarosław Pietrzak

Ukończył z wyróżnieniem Liceum Muzyczne im. H. Wieniawskiego w Łodzi. Dalszą edukację muzyczną kontynuował w klasie skrzypiec prof. Z. Brzewskiego w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie, którą ukończył w 1986 roku. Jest laureatem Festiwalu Młodych Skrzypków w Lublinie (1980) oraz Konkursu Muzyki Kameralnej im. K. Szymanowskiego w Łodzi (1986). Swoje umiejętności doskonalił na wielu kursach mistrzowskich pod kierunkiem takich pedagogów jak: J. Fournier, I. Dubiska, W. Marschner, O. Krysa, R. de Barbieri oraz Z. Bron. W 1988 roku został członkiem Polish Chamber Orchestra oraz orkiestry Sinfonia Varsovia. Z zespołami tymi dokonał wielu nagrań płytowych i telewizyjnych oraz koncertował w większości krajów Europy, a także w Argentynie, Brazylii, Japonii i USA. Uczestniczył w światowych tournée Menuhin Festival Orchestra, pod dyрекcją sir Y. Menuhina. W latach 1992–1994 był muzykiem L'Orchestre National de Chambre de Toulouse (Francja). Od 1996 roku jest jednym z założycieli i koncertmistrzem Wrocławskiej Orkiestry Kameralnej „Wratislavia”.

Prowadzi także ożywioną działalność solistyczną i kameralną. Jako solista występował w wielu renomowanych salach koncertowych, m.in. Queen Elizabeth Hall w Londynie, Teatro Colon w Buenos Aires, Spivey Hall w Atlancie, City Hall w Glasgow, Zamku Królewskiego w Warszawie. Wielokrotnie koncertował na Festiwalu Musique et Amitie w Biel w Szwajcarii oraz na wielu festiwalach w Polsce, m.in. Forum Musicum, Wieczory w Arsenale, Warszawskie Spotkania Muzyczne, Musica Polonica Nova oraz Musica Electronica Nova.

W kręgu artystycznych zainteresowań Jarosława Pietrzaka znajduje się również muzyka współczesna i barokowa. W swoim dorobku ma płytę *Polish Violin Duos* (DUX, 2002) nagrałą wspólnie ze skrzypkiem B. Niziołem, na której znalazły się utwory współczesnych kompozytorów polskich. Płyta ta była nominowana do nagrody Fryderyki. Skrzypek dokonał także nagrań koncertów kompozytorów barokowych prowadząc od pulpitu koncertmistrza Orkiestrę Kameralną Filharmonii Wrocławskiej, z trębaczem I. Cecococho jako solistą (DUX, 2010).

Jarosław Pietrzak jest profesorem Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, w której od 1994 roku prowadzi klasę skrzypiec. Wykłada na Letnich Kursach Interpretacji Muzycznej w Dusznikach-Zdroju, prowadził także Kursy Mistrzowskie na Uniwersytecie Muzycznym w Daejeon (Korea Południowa) oraz na Uniwersytetach w Ostrawie (Republika Czeska) i w Ankarze (Turcja). Od 2010 roku występuje w duecie z pianistką Julią Przybylską-Nowak. Zespół nosi nazwę Art Chamber Duo.

Julita Przybylska-Nowak

Wrocławianka, pianistka, solistka i kameralistka. Ukończyła z wyróżnieniem Liceum Muzyczne im. K. Szymanowskiego we Wrocławiu, w klasie prof. J. Butor. Studia pianistyczne odbyła w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach pod kierunkiem prof. C. Stańczyka. W okresie studiów zetknęła się z wieloma znakomitymi pedagogami, takimi jak prof. M. Szwajger-Kuślakowska, która otworzyła przed nią świat kameralistyki czy prof. J. Stoppel, w którego klasie rozpoczęła studia podyplomowe. Ukończyła je w Mistrzowskiej Klasie Pianistycznej prof. W. Obidowicza. Doskonaliła swoje umiejętności na kursach mistrzowskich, prowadzonych przez wielu wybitnych pianistów, w tym tak legendarnych jak: H. Czerny-Stefańska, E. Picht-Axenfeld czy T. Kerner. Uczestniczyła w kursach wykonawczych i pedagogicznych, obejmujących zagadnienia muzyki dawnej i współczesnej. Początki pianistycznej kariery Julity Przybylskiej-Nowak związane były z muzyką F. Chopina. Liczne konkursy krajowe i zagraniczne (Goettingen, Darmstadt, Marianske

Lazne), stypendia Towarzystwa im. F. Chopina w Warszawie, koncerty w miejscach kultu kompozytora (Żelazowa Wola, Duszniki-Zdrój) dają świadectwo więzi artystycznej jaka łączy pianistkę z repertuarem największego spośród romantyków.

Zaproszona na Światową Wystawę Euro Gate w Tajpei dała szereg recitali w stolicy Tajwanu. Występowała także na Światowej Wystawie EXPO w Hanowerze, gdzie miała okazję prezentować muzykę polską. W 2002 roku dokonała prawykonania, a następnie premierowego nagrania ostatnich sonat wrocławskiego kompozytora R. Bukowskiego. Jako solistka współpracowała z wieloma orkiestrami pod batutą J.M. Błaszczyka, M. Diakun, A. Duczmał-Mróż, M. Gawrońskiego, R. Kabary, K. Kamińskiego, A. Nagórki, M. Pijarowskiego, W. Rodka, J. Rogali i M. Tracza.

W kręgu solistycznych zainteresowań wykonawczych Julity Przybylskiej-Nowak szczególne miejsce zajmuje styl *brillante*, którego poszukuje także w kameralistyce. Koncerty kameralne prezentowała we Włoszech, Republice Czeskiej, Rumunii i Turcji. Od 2010 roku koncertuje ze skrzypkiem J. Pietrzakiem, tworząc zespół Art Chamber Duo. Owocem współpracy są trzy albumy płytowe, zawierające zarówno światowe prawykonania dzieł zapomnianych jak i kompozycji w stylu grand duo. Liczne DVD i nagrania dla TVP będące rejestracją koncertów są dokumentami występów podczas Festiwalu i ważnych wydarzeń kulturalnych – Międzynarodowy Festiwal Maj z Muzyką Dawną, Międzynarodowy Festiwal im. H. Wieniawskiego, Festiwal Warszawa Singera, Międzynarodowy Festiwal im. F. Mendelssohna, Międzynarodowy Dzień Pamięci o Ofiarach Holokaustu.

Artyści występują w Polsce (m.in. Filharmonia Narodowa w Warszawie, Filharmonia w Katowicach, Łodzi, Krakowie, Narodowe Forum Muzyki we Wrocławiu) oraz poza jej granicami. Pianistka występowała też w duecie z klawesynistką A. Rupocińską, skrzypaczką E. Karaagac, wiolonczelistą I. Naziliakiem oraz zwycięzcą Międzynarodowych Konkursów Skrzypcowych w Moskwie i Genui – I. Grubertem, posiadaczem ostatnich skrzypiec Henryka Wieniawskiego.

Działalność Julity Przybylskiej-Nowak obejmuje także pedagogikę. W maju 2006 roku została wybrana do zarządu European Piano Teachers Association Poland. W 2013 roku prowadziła kurs muzyki kameralnej w Narodowym Uniwersytecie Muzycznym w Bukareszcie, a 2015 roku w Hacettepe Universitesi w Ankarze. Regularnie zapraszana do przeprowadzenia doskonalenia zawodowego nauczycieli gry na fortepianie pełni rolę wykładowcy warsztatów dla uczniów i pedagogów szkół muzycznych oraz jurora w konkursach dla młodych pianistów (również międzynarodowych).

Na co dzień związana jest z Akademią Muzyczną im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, gdzie w 2012 roku uzyskała stopień doktora sztuki, a cztery lata później – doktora habilitowanego.

Piotr Nędzyński

Dziennikarz, krytyk muzyczny specjalizujący się w dziedzinie opery. Z wykształcenia prawnik. W latach 1982–1984 zastępca dyrektora do spraw artystyczno-programowych Teatru Wielkiego im. Stanisława Moniuszki w Poznaniu. Od 1984 roku komentator najpierw w Polskim Radiu, potem w Telewizji Polskiej.

Autor bardzo licznych programów telewizyjnych i audycji radiowych o tematyce operowej. W Telewizji m.in. wieloletni cykl autorskich programów *Wokół wielkiej sceny* (1988–2009) i reportaże z podróży artystycznych polskich teatrów operowych po Europie. Także kilkanaście programów relacjonujących kolejne Festiwale w Salzburgu. W Radiu m.in. wieloletnie cykle audycji: *Słynne głosy - wielkie interpretacje* (1984–2009), *Opera tygodnia*, *Primadonna stulecia – Maria Callas*, komentarze do kompletnych nagrań oper (od 1975 roku). Artykuły w prasie specjalistycznej oraz w programach do premier operowych.

Udział w jury międzynarodowych konkursów wokalnych.

Prowadzenie koncertów na Festiwalach (Kudowa Zdrój, Sanok, Łańcut, Nowy Sącz, Krynica Zdrój, Szczawno Zdrój) oraz na scenach wszystkich polskich teatrów operowych i operetkowych oraz większości filharmonii.

Laureat Złotego Ekranu za programy *Wokół wielkiej sceny* (1988 rok), Złotego Kamertonu i innych nagród za programy telewizyjne i radiowe. W 2015 roku odznaczony Srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze – Gloria Artis.

Henryk wieniawski z żoną Izabelą

12.09. 2021
NIEDZIELA GODZ. 15.00

HALA SPACEROWA
W PARKU ZDROJOWYM

KONCERT PROMENADOWY

KWARTET SMYCZKOWY PAKAMERA

AGATA KASPERSKA skrzypce

DOROTA PINDUR skrzypce

ALEKSANDRA PAWŁOWSKA altówka

MONIKA ŁAPKA wiolonczela

skrzypce solo AGATA KASPERSKA

PROGRAM

Henryk Wieniawski (1835–1880) *Dudziarz* op.19 nr 2
Kujawiak a-moll

Antonín Dvořák (1841–1904) *Humoreska* op. 101 nr 7

Luigi Boccherini (1743–1805) *Menuet* G-dur

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) *Divertimento* D-dur K.136

Krzysztof Komeda (1931–1969) *Kotysanka* z filmu *Dziecko Rosemary*

Bernard Herrmann (1911–1975) muzyka z filmu *Psychoza*
Andrzej Kurylewicz (1932–2007) temat z filmu *Lalka*
Bill Conti (1942–) *Gonna fly now* z filmu *Rocky*
Wojciech Kilar (1932–2013) Walc z filmu *Trędowata*
Nino Rota (1911–1979) temat z filmu *Ojciec chrzestny*
Los Lobos *Cancion Del Mariachi* z filmu *Desperado*

Kwartet Smyczkowy Pakamera

Kwartet tworzą artystki związane na co dzień z wrocławską orkiestrą kameralną NFM Leopoldinum. Podczas wieloletniej współpracy z orkiestrą doskonały swoje umiejętności w zakresie kameralistyki pod okiem wybitnych artystów, m.in. E. Kovacica, J. Maksymiuka, G. Pichlera. Koncertowały w ramach wielu prestiżowych festiwali muzycznych.

Zespół Pakamera charakteryzuje otwartość na różne gatunki muzyczne – wykonuje muzykę klasyczną i współczesną, nie stroni też jednak od muzyki rozrywkowej. Artystki tworzące kwartet mają w swoim dorobku dużą liczbę nagrań dla potrzeb kina, teatru i telewizji oraz kooperacje z wykonawcami muzyki popularnej.

Łączące muzyków zamiłowanie do sztuki filmowej zaowocowało powstaniem projektu *Muzyka z ekranu*.

Kwartet prezentował muzykę filmową między innymi podczas Festiwalu Sensacyjne Lato Filmów w Kołobrzegu oraz American Film Festival we Wrocławiu.

KONCERT FINAŁOWY

BEATA BILIŃSKA fortepian

SZYMON MAKOWSKI dyrygent

**ORKIESTRA SYMFONICZNA FILHARMONII
DOLNOŚLĄSKIEJ W JELENIEJ GÓRZE**

prowadzenie koncertu **MAREK DYŻEWSKI**

PROGRAM

Anton Bruckner (1824–1896) Uwertura g-moll WAB 98

Józef Wieniawski (1837–1912) Koncert fortepianowy g-moll op. 20
Allegro Moderato / Andante / Allegro Molto Vivace

Aleksander Głazunow (1865–1936) III Symfonia D-dur op. 33
Allegro / Scherzo, Vivace / Andante / Finale: Allegro Moderato

Beata Bilińska

Koncertująca pianistka, kameralistka, pedagog. Doktor habilitowana sztuk muzycznych, profesor nadzwyczajny Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach. Należy do czołówki polskich pianistów.

Od ponad dwudziestu lat prowadzi intensywną działalność artystyczną, występując z koncertami symfonicznymi, recitalami solowymi i kameralnymi w Polsce oraz za granicą. Prowadzi również liczne kursy mistrzowskie w kraju i za granicą oraz zasiada w jury ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów pianistycznych (m.in. International Chopin Piano Competition in Asia, 2015–2020; Arthur Rubinstein in Memoriam w Bydgoszczy).

Ukończyła Akademię Muzyczną im. K. Szymanowskiego w Katowicach w klasie fortepianu prof. A. Jasińskiego, uzyskując dyplom z wyróżnieniem. Swoje umiejętności doskonaliła również w berlińskiej Hochschule der Kunste, studiując w klasie prof. K. Hellwiga. Brała udział w kursach mistrzowskich, pracując pod kierunkiem wybitnych artystów, m.in. L. Kum Sing, J. Perry, K. Zimerman.

Beata Bilińska jest laureatką II Nagrody na I Międzynarodowym Konkursie Młodych Pianistów „Arthur Rubinstein in Memoriam” w Bydgoszczy (1993) oraz finalistką 46. Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. F. Busoniego w Bolzano (Włochy, 1994). W 2002 roku została laureatką I Nagrody oraz Nagrody Publiczności na XVII Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym „Rina Sala Gallo” w Monzy we Włoszech.

Jej artystyczna aktywność jest zauważana i doceniana. Beata Bilińska była dwukrotnie nominowana do Paszportu Polityki oraz trzykrotnie do nagrody Fryderyk. Została laureatką Nagrody Fryderyk 2015 za płytę z nagraniem II Koncertu fortepianowego W. Kilara (Aukso/Moś, 2014). Za swoje pozostałe płyty otrzymała liczne nagrody fonograficzne, m.in.: dwukrotnie Pizzicato Supersonic Award w Luksemburgu, Joker Award przyznawaną przez belgijskie Les Crescendo, Scherzo Award w Madrycie i Musica Award w Rzymie oraz najbardziej prestiżowe wyróżnienie fonograficzne MIDEM Classical Award 2008.

Beata Bilińska występowała na wielu prestiżowych festiwalach i koncertowała m.in. w Austrii, Argentynie, Bułgarii, Czechach, Danii, Francji, Irlandii, Finlandii, Japonii, Litwie, Łotwie, Mołdawii, Niemczech, Norwegii, Rosji, Rumunii, Słowacji, Szwajcarii, Szwecji, Ukrainie, USA i we Włoszech. Współpracowała z większością polskich dyrygentów oraz z zagranicznymi mistrzami batuty, m.in.: M. Caldi, A. Matyas, W. Michel, J. Mikula, D. Pavilionis, K. Russmann, B. Schembri, C. Schumann, L. Seyfarth, E. Tzigane, T. Ukigaya.

Szymon Makowski

Absolwent Akademii Muzycznej w Poznaniu. Już w trakcie studiów uczestniczył w wielu kursach mistrzowskich w Polsce i Europie, prowadzonych przez wybitnych profesorów, takich jak: J.M. Rodilla Tortajada (Murcia), G. Chmura (Kraków) czy A. Polishchuck (Faro). Dodatkowo ukończył czteroletni kurs dyrygencki w Accademia Chigiana (Siena) pod kierunkiem G. Gelmettiego, trzykrotnie uzyskując Diploma di Merito oraz stypendia akademii. Potwierdzeniem nabytych umiejętności był udział w prestiżowych międzynarodowych konkursach dyrygenckich – w Atenach (2010, Konkurs im. D. Mitropoulosa), w 53. Międzynarodowym Konkursie dla Młodych Dyrygentów w Besançon (2013, gdzie dotarł do półfinału) oraz w konkursie im. G. Soltiego we Frankfurcie nad Menem (2015, gdzie również doszedł do etapu półfinałowego). W pierwszej połowie 2011 roku był asystentem maestro W.E. Gugerbauera w Operze Wrocławskiej, współpracując przy przedstawieniu *Parsifal* R. Wagnera. W tym samym roku poprowadził orkiestrę

Filharmonii Poznańskiej podczas swojego koncertu dyplomowego, dyrygował także Orchestra Sinfonica di Sanremo na koncercie upamiętniającym setną rocznicę urodzin F. Ferrary. Wśród orkiestr, z którymi pracował samodzielnie, należy wymienić koncerty z Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Orkiestrą Muzyki Nowej w Katowicach, orkiestrami Filharmonii Sudeckiej, Filharmonii Poznańskiej, Filharmonii Krakowskiej. Szymon Makowski pracował w charakterze dyrygenta gościnnego w Teatrze Wielkim w Poznaniu, Teatrze Muzycznym w Lublinie, Teatrze Muzycznym w Poznaniu oraz Gliwickim Teatrze Muzycznym. Spośród zagranicznych orkiestr pracował z Orchestre Philharmonique Monte Carlo, Frankfurt Radio Symphony Orchestra, Orchestre National de Lorraine, Orchestre Victor Hugo Franche-Comte, Orquesta do Algarve, Sofia Festival Orchestra, Regensburg Theater oraz Orchestra della Fondazione Bulgaria Classic. Od 2016 roku pełni funkcję dyrygenta Filharmonii Dolnośląskiej w Jeleniej Górze.

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Dolnośląskiej w Jeleniej Górze

Jeden z najbardziej rozpoznawalnych symboli aktywnego życia kulturalnego regionu i koncertowa wizytówka Jeleniej Góry. Działa nieprzerwanie od ponad 50 lat. Założona została w 1964 roku przez S. Strahla, który był także jej wieloletnim dyrektorem. Pod jego batutą jeleniogórcy symfonicy

odnosili pierwsze znaczące sukcesy koncertowe. W latach 1990–2016 na czele Filharmonii Dolnośląskiej stała dyrektor Z. Dziedzic, zaś pieczę nad muzyczną działalnością tej ważnej instytucji kultury sprawowali kolejno: J. Jazownik, T. Wicherek, R. Satanowski, A. Chorośiński, J. Swoboda, M.J. Błaszczak, T. Bugaj, W. Rodek, J. Kosek, a obecnie S. Makowski.

Od września 2016 roku na czele Filharmonii stoi T. Janczak. Zasadniczą część działalności Filharmoników stanowią występy przed jeleniogórską publicznością i wydarzenia muzyczne organizowane we własnej sali koncertowej. Od początku swojego istnienia Orkiestra intensywnie koncertuje, także poza Jelenią Górą. Można ją usłyszeć zarówno w kraju, jak i zagranicą. W swoim dorobku ma koncertowe podróże do Niemiec, Czech, Włoch, Finlandii, Rosji, Szwajcarii, Austrii, Hiszpanii, Francji, Holandii, na Węgry i do Chin.

We wrześniu 2016 roku Orkiestra koncertowała na Ukrainie, gdzie wystąpiła ponownie w 2018 roku. Jeleniogórscy Symfonicy grali w znanych salach koncertowych i na prestiżowych festiwalach muzycznych, między innymi: Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień, Międzynarodowym Festiwalu Wroclawia Cantans, Międzynarodowym Śląskim Festiwalu Porozumienie, Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Organowej Silesia Sonans, Letnich Festiwalach Muzycznych we Francji oraz Milenium Pace Festiwal w Hiszpanii.

Jej koncerty uświetniają też oficjalne uroczystości i obchody polskich świąt narodowych, także poza granicami kraju. Orkiestra Filharmonii Dolnośląskiej wykonywała dzieła wielkich, polskich kompozytorów, m.in. w Teatrze Narodowym Urania na Węgrzech, podczas uroczystości z okazji Święta Konstytucji 3 Maja przygotowanej przez Ambasadora RP na Węgrzech, z udziałem przedstawicieli korpusu dyplomatycznego całego świata.

Orkiestra Filharmonii Dolnośląskiej koncertuje z czołowymi polskimi dyrygentami i solistami, oraz gwiazdami światowych scen muzycznych. Wśród występujących z nią artystów są między innymi: K. Penderecki, K. Kord, M.J. Błaszczyk, T. Bugaj, K. Dębski, A. Duczmał, S. Fijałkowski, M. Krejčí, J. Domarkas, J.M. Florêncio, K. Herdzin, J. Maksymiuk, M. Pijarowski, J. Salwarowski, T. Strugała, J. Swoboda, A. Szymczewska, T. Wojciechowski, J. Artysz, V. Brodzki, K. Danczowska, Ł. Długosz, K. Jabłoński, K. Jakowicz, E. Indić, A. Jasiński, K.A. Kulka, S. Krzeszowiec, D. Smith, R. Lasocki, I. Menighetti, M. Napiórkowski, W. Ochman, M. Patyra, P. Paleczny, P. Pławner, J. Rappe, T. Strahl, W. Witkomirska, A. Wit, M. Wyrostek i wielu innych.

Szczególną częścią jej działalności jest współpraca z innymi zespołami orkiestrowymi, głównie niemieckimi. Muzycy połączonych orkiestr Filharmonii Dolnośląskiej i Neue Lausitzer Philharmonie wspólnie wykonywali monumentalne dzieła wielkich klasyków, wymagające rozbudowanego zespołu instrumentalistów. Orkiestra współpracuje także z renomowanymi chórmi polskimi i zagranicznymi. Wspaniałe dzieła oratoryjne wykonywała między innymi z chórmi: Filharmonii Śląskiej i Węgierskiej Filharmonii Narodowej.

Chętnie grywa z młodymi, utalentowanymi muzykami, stojącymi dopiero na progu kariery artystycznej. Poza tradycyjnymi salami koncertowymi występuje też podczas wydarzeń plenerowych. Koncertuje również w świątyniach, wnętrzach wspaniałych zabytków i uczestniczy w spektakularnych przedsięwzięciach estradowych. Orkiestra posiada w swoim repertuarze najcenniejsze dzieła światowej literatury muzycznej, wszystkich epok. Wykonuje utwory wielkich klasyków i dzieła kompozytorów współczesnych. Swojej aktywności nie ogranicza do muzyki poważnej. Śmiało sięga też po inne gatunki muzyczne. Nie stroni od wykonania muzyki rozrywkowej, filmowej, teatralnej. Współpracuje także z muzykami jazzowymi. Wspólnie z partnerami zagranicznymi uczestniczy w realizacji znaczących, międzynarodowych projektów kulturalnych, promujących twórczość muzyczną, kulturę narodową i integracyjne wartości działalności artystycznej. Z zaangażowaniem uczestniczy w muzycznych projektach edukacyjnych. Wykonując między innymi specjalne, orkiestrowe programy koncertowe dla dzieci i młodzieży.

W swoim dorobku ma 7 płyt CD, w tym między innymi *IX Symfonię* L. van Beethovena, oratorium *Eliasz* F. Mendelssohna, *Pasję wg św. Jana* J.S. Bacha oraz nagrania wieńczące szczególny projekt Na styku czterech kultur – szczególny projekt promujący bogactwo muzyczne czterech sąsiadujących ze sobą narodów naszego regionu. Muzycy Filharmonii Dolnośląskiej koncertują też w licznych zespołach kameralnych. W 2012 roku Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Dolnośląskiej wzięła udział w wykonaniu opery *Faust* wg dramatu J.W. Goethego z muzyką księcia A.H. Radziwiłła. Zorganizowane z olbrzymim rozmachem plenerowe przedsięwzięcie, odbywające się w ramach Festival Dell Arte, przyciągnęło kilka tysięcy widzów.

W 2013 roku Filharmonia Dolnośląska w Jeleniej Górze, za działalność kulturalną o szczególnym znaczeniu dla regionu, otrzymała od Samorządu Województwa Dolnośląskiego nagrodę Silesia. W 2017 roku Filharmonia Dolnośląska wystawiła operę *Straszny dwór* S. Moniuszki w ramach I edycji Karkonoskiego Festiwalu Operowego. Rok później, podczas II edycji wydarzenia, przygotowała widowisko operowe *Carmen* G. Bizeta.

Bracia Henryk i Józef Wieniawscy

ISBN 978-83-65892-99-7

Biuro festiwalowe

Teatr Zdrojowy im. Henryka Wieniawskiego
ul. Kościuszki 19, 58-310 Szczawno-Zdrój
e-mail: sekretariat@teatrzdroyowy.pl
www.teatr-zdrojowy.pl
tel./fax +4874 840 24 45

Ośrodek Kultury i Sztuki
Wrocław, Rynek-Ratusz 24
tel. +4871 344 28 64
e-mail: okis@okis.pl www.okis.pl

Dyrektor artystyczny Festiwalu

Maciej Kieres
tel. +48 601 24 08 49, +48 605 64 24 99 kiereskm@wp.pl

Wydawca

Ośrodek Kultury i Sztuki we Wrocławiu
Teatr Zdrojowy w Szczawnie-Zdroju

Opracowanie i redakcja

Joanna Drab-Pasierska, Maciej Kieres

Skład i druk

Wrocław, wrzesień 2021

Bezpłatne wejściówki na koncerty festiwalowe do odbioru w biurze Teatru Zdrojowego